

naša zvezda

V steno!

Bilo je v poletju! Sonce se ni izšlo, ko smo mahnil v gore. Prvi koraki so bili čvrsti in odločni. Na škrlatni vrh najlepše gore smo se hoteli povzpeti. Toda pot se vleče in vleče. Vedno bolj smo čutili težo svojih nahrbtnikov in naš korak je postajal počasnejši.

Po dolgih urah pa smo le prišli do stene. Ej, kar zavrisvalo je v nas! To je stena, prava stena, strma in visoka. Nihče ne toži več ne o žeji ne o vročini, ne o žuljih ne o nahrbtnikih. Previdno, toda nevzdržno se pnemo od prijema do prijema, od robu do robu. Zavest imaš, da zmaguješ vrh in prepad. Obzorje se širi. Z vsako stopinjo si višje in bližje svetlim vrhuncem.

Večkrat se spomnim na tiste lepe ure te težke ture. Toda zdaj se mi zdi, da nas kliče naša katoliška Cerkev na novo turo, čez strmo steno do najlepšega vrhunca. — Ne bomo pa šli sami. S seboj imamo »voditelja in dopolnitelja vere« (Hebr 12, 2) Jezusa Kristusa, nad vse zvestega in ljubljene. In če je bila doslej naša hoja za Kristusom počasna in mlačna, mora biti odslej naš korak čvrst in odločen!

Zdaj gre naš Odrašenik čez črno steno na Oljsko goro in na Kalvarijo — poveličanju nasproti, in mi moramo za Njim!

Zdaj zbira Kristus svoje učence ter jim govori: »Glejte, v Jeruzalem gremo in spolnilo se bo nad Sinom človekovim vse, kar je pisano po prerokih. Izdan bo namreč nevernikom in ga bodo zasmehovali in z njim grdo ravnali in vanj pljuvali; in ko ga bodo bičali, ga bodo umorili, in tretji dan bo vstal.« (Lk 18, 31-33.)

Mi moramo in hočemo za Njim!

Ne bi bilo prav, da ga pustimo samega, mi, Njegovi učenci! Ne spodobi se, da bi bili udje mehkužni, ko je njih glava s trnjem ovenčana! Če hočeš priti do zvezd, moraš izbrati strmo in ozko pot — per aspera ad astra!

Toda ti govoriš in dvomiš: Mar naj bo v tem trpljenju veselje?»

Vedi torej, da trpljenje ostane trpljenje in da križ ostane vedno križ. Toda vedi še to:

da ni krščanskega veselja brez žrtvovanja —

da ni krščanskega žrtvovanja brez veselja!

»Ali ni bilo potrebno, da je Kristus to pretrpel in šel v svojo slavo?« (Lk 24, 26.) Z žrtvovanjem svojega življenja je zaslužil sebi in nam večno slavo in polnost veselja. Tudi za nas velja: *Per crucem ad lucem!*

Spomni se še na lastno izkustvo: ne v mlačnosti in leni udobnosti, ne v popustljivosti svojim strastem in v samopašnosti, marveč v gorečnosti in moči, v premagovanju in žrtvovanju je pravo veselje in resnično življenje.

Vedi tudi, da je veliko veselje v tem, da se smeš truditi in boriti v družbi in službi svojega Odrašenika in Voditelja. Simon iz Cireneje je v začetku le nerad in prisiljen pomagal Jezusu križ nositi. Ko je pa spoznal, komu ga nosi, je bil pripravljen z veseljem ga nositi za Njim tudi na kraj sveta.

Končno pa pomisli še to: ni grešil Kristus, ni bil On tisti, ki je Boga žalil z grehom, marveč mi smo hudo storili in grešili zoper Boga. Kesanje in pokora sta naša dolžnost! Mi to dolgujemo Bogu. Ne v zakrknjenosti, ne v ošabnosti in prevzetnosti je veselje, ampak veliko veselje je v ponižnem in skesanem sreju, ki je dalo Bogu zadovoljenje.

Prav je, da se spomnimo in živo zavemo, mi, Kristusovi učenci, Kristusove besede:

»Kdor ne nosi svojega križa in ne hodi za menoj, ne more biti moj učence« (Lk 14 27).

Slišiš? »Ne more biti!«

Če smo izmed tistih, ki bežijo pred vsakim naporom, pred vsem, kar je težkega, krepkega, naravi trdega in nevšečnega, nismo in ne moremo biti Njegovi! Tu gre za načelno vprašanje. Križ je Judom pohujšanje, poganom nespamet; njim pa, ki so od Boga izbrani, božja moč in božja modrost in edina pot do rešitve, do večne radosti. (Prim. 1 Kor 1, 23.)

Kaj naj torej storimo, bratje?

Najprej proč od greha! »Razreši milostno naših grehov vezi« — molimo s Cerkvijo v svetem postnem času — da bomo vsi v milosti božji, da bomo vsi svobodni otroci božji. Ne moreš čez steno na vrh obložen z nepotrebnim in povezan...

Drugič: *Vigilate et orate* — čujte in molite, da ne padete... Potrudi se za dobro, iskreno in srčno molitev, ki premaga vse zapreke. Tu gre tudi za daritev svete maše in pogosto sveto obhajilo.

Tretjič: *Vztrajno se premaguj!* V prvi vrsti je resno poklicno delo naša dolžnost, naš dolg. Pošten človek plača svoj dolg! Kdor se ne more odpovedati nobeni stvari, je mevža. Stori pa nekaj več kakor to, kar si storiti dolžan — to je geslo moža!

Za nobeno ceno ne dopustimo Kristusovim sovražnikom, da bi se samo oni krasili z nimbom junaškega žrtvovanja! Z besedo in zgledom bodimo učenci Kristusovi!

Glej, tako se dvigamo, širimo obzorje, zmagujemo vrh in prepad — nepremagljivi v Njem. Ob vstajenju bomo z Njim zapeli: *Aleluja!*

Življenje je plezanje v strmo steno, je naskok za osvojitve kraljestva višav, nebeškega kraljestva in samo »silni ga otemajajo« in »močni se ga polaščajo« (Mt 11, 12).

Maecte nova virtute, puer: sic itur ad astra!

P. Vrtovec S. J.

Metanoeite*

Kristus in duh Zapada: vedno bolj se oddaljujeta drug od drugega, mesto da bi se približevala, da bi prvi prežl drugoga. Zgodovina pozna bridke ure na Zapadu čeprav je bil duhovni niveau skozi in skozi katoliški. Se je marsikaj katoliškega, še je doma ponekod na Zapadu močna vera, toda dejstva ne mo na Zapadu, čeprav je bil duhovni niveau skozi in skozi katoliški. Se je marsikaj ponekod celo protikrščanski. Razvoj se je oddaljeval od Kristusa, proč od pravega življenja! Beg od Kristusa pa pomeni beg pred življenjem, beg v smrt, v propast.

Če tako gledamo na Zapad, ki je bolan in boleha, je imel filozof Spengler prav, ko je prerokoval Zapadu propad in zaton. Toda njegova trditev se ni opirala na dvoje primarnih dejstev: na Boga in dušo. Ne samo zgolj slepe naravne sile gradijo našo bodočnost. Bog je, ki še vedno kot v prvem hipu vlada svet in vodi vse po svoji previdnosti in še vedno lahko naša volja sledi božjemu klicu in izvoli mesto zlega dobro. Še vedno Bog ni na Zapad pozabil: Petrova skala stoji močno in njena avtoriteta drži! Ker živi iz večne volje Kristusove, duh od Njegovega duha, moč od Njegove moči. Še je čisti evangeljski nauk na Zapadu in še hrani Zapad tabernaklje in vernike, ki molijo pred njim. Vedno pridobiva Kristusovo skrivnostno telo novih udov, v katerih se dan za dnem dopolnjuje »in plenitudinem Christi«.

Vse to nam je močno poročstvo, da bo Bog obudil zopet Zapad k novemu življenju, če bo hotel slediti Njegovi milosti. Mora pa pustiti svojo zgrešeno pot in poiskati novo, ki vodi h Kristusu. Sleči mora moderni duh Zapada svojega starega človeka in obleči novega, v milosti in resnici. Da se bo pa popolnoma obnovil v krščanskem duhu, mora nazaj k nadnaravi, k viru življenja, h Kristusu.

Rousseau je zapisal stavek: retourner à la nature, ko je iskal, kako bi zopet počlovečil pokvarjenega človeka in rešil Zapad pogina. Mi kristjani pa gremo še dalje, više. Narava daje samo svoje. Naš čas hoče več. Hoče zadnjo rešitev. In to daje samo nadnarava: Bog, milost. Nazaj k nadnaravi! Tam je izvir tistih sil, ki bodo prenovile zapadnega duha, modernega človeka! Iz nadnaravnega božjega življenja zajemati! Iz Boga. Tam je ljubezen doma, ponižnost in čistost, kjer je betlehemska Dete. Vsi smo dediči Ubožca iz Nazareta. Iz Njega polnosti smo vse prejeli. Milost za milostjo. Tam je plemenitost in smisel za žrtev, kjer je Križani! Tam je naš mir in naša domovina, kjer beseda Vstalega zveni: pax vobiscum.

Pot k Njemu, k nadnaravi, pa vodi samo po odpovedi notranji spreobrnitvi in prenovitvi. Iti moramo sami vase. Metanoeite je klical Janez Krstnik v puščavi ljudstvu, ko je oznanjal pokoro, in pripravljaj pot Gospodu!

Spreobrniti se moramo: v svojem življenju, besedi, osebnosti. Pripraviti moramo pot božji milosti. Izravnati svoja pota. Kar je krivega, naj bo ravno! »Vzravajte onemogle roke in ohromela kolena ter napravite za svoje noge ravna pota, da se ne bo to, kar je hromo, še izvinilo, marveč ozdravelo« (Hebr 12, 12–13).

Da bo v nas prostor za božje milosti in nadnaravnost, se moramo ponižati, postati majhni, čisto majhni. Iz površja moramo v globino, v notranjščino, tja, kjer svet in njegovi molče in samo Bog govori in narekuje. Samo spokorjena, ponižna srca najdejo k nadnaravni ljubezni. Samo notranje skrušeni je na pravi poti k Bogu in more zreti mirno Križanemu v obraz.

Zato: nazaj k nadnaravi! Metanoia našega mišljenja, našega javnega in privatnega življenja! In to ne velja samo tistim, ki so zašli, ampak zlasti nam vernim katoličanom. Malo resnic je, ki bi jih nam Cerkev s tako silo in neizprosno klicala v spomin, kakor nam polaga na srce resnico o našem nadnaravnem zvanju in o dolžnosti naše pokore! S postom, molitvijo in miloščino postaja v nas močan višji človek, se množi nadnaravnost in moč volje raste in dviguje se naša duša k Bogu.

Duha Zapada ne bodo rešili lepi govori, socialni in karitativni krožki in vse akcije. Tu pomaga samo še novo življenje v Svetem Duhu, vrnitev iz sebe k paradoksnosti nadnarave. Izreči moramo svoj odločilni dà revnemu, ponižnemu, križanemu Jezusu.

To je edina pot prerojenja Zapada in z njim tudi nas samih, in druge poti ni kakor: μετανοεῖτε. Ta pot je navidezno težka in s tesnim srcem se sprašujemo: »Gospod, kdo se pa potem more sploh zveličati?« Čisto jasno vemo: Zapad in z njim tudi mi ne bomo šli iz lastne moči po tej poti k revnemu križanemu Jezusu. Bog sam nam mora pomagati s svojo milostjo. Pa naj pride kakor tihi dih vetra ali kot bučanje viharja, obnoviti mora nas, naše duše, naša srca, tako da nas naredi čisto majhne in nas zopet popelje nazaj k nadnaravi.

Biti moramo majhni, iskati kar je božjega, prerojeni iz krvi Kristusove v nov rod in Njemu moramo biti posvečeni po Svetem Duhu, in potem bo iz našega novega življenja zrastle novo življenje na Zapadu in nam bo najhujša preizkušnja v bodočnosti prizanešana!

L. J. Zabkar.

* Nekateri misli so vzete iz knjige Karla Adama: »Christus und der Geist des Abendlandes.«

Francesco Possenti - Sv. Gabrijel Ž. M. B.

Vročekroni Italijan Francesco Possenti je bil rojen v Assisiju in krščen na ime asiškega ubožca, pevca sončne pesmi, ki je iskal in ljubil revščino v živem človeku in ustvaril Cerkev močno armado zvestih služabnikov.

Trinajst otrok je bilo in zgodaj je zarezala usoda prvo rano v številno družino: umrla mu je v zgodnji mladosti njegova dobra, pobožna mati. Rastel je brez nje, bil usmiljen in pobožen in vendar vedno veselega značaja, prijazen, odkritosrčen, v šoli vedno med prvimi.

Na koncu študijev je prejel celo zlato medaljo. Pa tudi napak je imel vse polno: ničemurnost in lahkomišelnost; oblačil se je vedno v najnovejšo modo, mazal in pretirano si je gojil lase, zahajal v družbo in se izgubljal po zabavah. Strastno je hodil v gledališče, bral romane brez izbire in zelo rad in veliko plesal. Saj je bil fant lepe zunanosti, velikih zmožnosti, živahne narave in pol mu je bila povsod na stečaj odprta. Sredi največje razgibanosti ga je Bog klical na drugo pot: nevarno je zbolet; obljubil je, da bo šel v samostan, če ozdravi. Obljube ni držal. Zopet je zbolet na grlu, ponovil obljubo, a svet ga je zopet izvabil v svoje naročje. Na lovu se je ponesrečil: božji opomin na obljubo. Ni! Milost božja se ni utrudila. Četrta udarec: smrt njemu najljubše sestre Marije ga je v živo zadela. Jokal je in sklenil: »Pojdem kot sem Bogu obljubil!«

Božja Mati ga je klicala: »Svet ni zate, tebe čaka samostan.« Njen klic je tudi Františkovo zaljubljenost premagal in ranil njegovo srce. Slovo od doma, od očeta, prijateljev in svoje izvoljenke in potem v samostan. Kljub vsem poizkusom, da bi ga pregovorili, da bi se vrnil, je bil dne 21. septembra 1856 Possenti preoblečen in je dobil ime Gabrijel Ž. M. B. Postal je pasijonist.

V tihi samotni božje bližine je našel mir in srečo. Prekinil je vse zveze s svetom, prijatelji in domačimi in se popolnoma izročil Materi Tolažnici.

Naredil je slovesne obljube, študiral po raznih redovnih šolah in tako notranje rasel v popolnosti, svetosti in žrtvi. Njegovo načelo je bilo: »Naša popolnost pač ne obstoja v tem, da bi napravili kaj velikega in izrednega, ampak v tem, da zvesto izpolnjujemo svoje dolžnosti!« Bil je križan sebi in svetu in ni bil otožen, ampak vesel, poln pogoče mladosti. Kalvarija in tabernakelj sta bila zanj dve visoki šoli, kjer se je učil ljubiti Boga, ki je v sveti hostiji doma. Njegovo življenje bilo v Kristusu Jezusu.

Rožni venec je molil kleče in na domači Marijin kotiček tudi pozneje ni pozabil. Vedno je prosil v pismih svoje domače, naj prižigajo lučko pred kipom Zalostne Matere Božje. Še na smrtni postelji je pozabil na vse bolečine, kadar so mu govorili o Mariji. Kakor je fant Njo ljubil, tako je tudi Marija njega ljubila. Nosil je svoji Materi svetlo

oltar, sam ga je gojil v zasebni gredici. S cvetjem ji je prinašal v dar tudi srce in jo prosil blagoslova.

Imel je svetnik lepo navado, da je vselej, kadar je odšel iz svoje sobe, zmolil »Zdravomarijo«, pa če se mu je še tako mudilo. Kadar je bila ura, se je spomnil na Božjo Mater.

Ta mladi fant je umrl v svojih najlepših letih — star je bil 24 let — in izpolnil veliko let. Podlegel je jetiki, ki mu je počasi izpila mlade moči, l. 1862 in pola hrepenenja po božji ljubezni odšel po plačilo.

V malo letih je postal »piccolo santo« Gabrijel iz navadnega, posvetnega, lahkomiselnega fanta svetnik in ljubljenev vseh mladih src, in prejel nagrado za boj, v katerem je ostal čist, mlad in notranje velik. Živi pri Bogu in po svojih krepostih prodira v svet in osvaja mladino: slavo njegovo pa označja po vsem svetu Cerkev. Pod vrhovi Gran Sassa počiva in deli božje milosti s čudeži. 13. maja 1920 ga je Benedikt XV. postavil na oltar.

»Mladi pasijonist Gabrijel ni v kratki dobi svojega življenja izvršil ničesar, kar bi imel svet za veliko in obhudozanja vredno. Trudil pa se je vestno in stanovito, da je izpolnil svojo dolžnost. In to je nauk, ki ga daje Bog in njegova Cerkev človeštvu, nauk, ki naj govori nizkim in revnim, mladim študentom, bodočim upom svetlišča, modrijanom sveta in presrečnim prijateljem božjim, ki jih posebno skrbno vodi Previdnost božja. To je nauk in to je pol, ki bo pripeljala človeštvo do čistega miru, ki ga zastopaj iščejo najuglednejši predstavniki narodov na svojih konferencah in pogajanjih.« (Benedikt XV.) Po taki poti je hodil Francesco Possenti in postal svetnik Gabrijel Z. M. B.! Pojdite tudi vi za njim!

L. J. Žabkar.

Nekaj polemike

Mi trdimo: Ni naravnega veselja brez žrtev, ni nadnaravnega veselja brez odpovedi.

Drugi mislijo drugače.

Čitajte torej in presodite!

Rosenberg piše:

Po malem bomo videli, kako so nadomestile in izpodrinile moške podobe bojevnikov, padlih v službi domovine, tiste strašne križe, ki razstavljajo po vseh križiščih svoje zvite in izmučene ude.

V svetiščih, kjer so dosedaj stali križi, bomo odslej gledali predstavljanje duha ognja, ki je slika junaka v svoji najlepši obliki.

Križ je materializacija uničevalne ideje žrtvovanja, razpadanja, onemoglosti; depresije, ki jo povzroča, še povečuje strahoten izraz bolečin.

Nameravani cilj te vzgoje je ponižnost v človeku, tista ponižnost in pohlevnost, katero potrebuje Cerkev, da more gospodovati.

Lepak univerzitetnih nazistov trdi:

Kje so sovražniki Hitlerjeve mladine? Na strani fanatičnih mistikov, ki obrabljajo svoja kolena v molitvi, ki

Slovenski katoliški fant

(Dalje.)

Pri vsem delu za katoliška načela naj te vodi ponos, samozavest, tako smo rekli. Potrebna je pa prav tako tudi ljubezen do stvari. Iz ljubezni do nje se bo šele rodila za uspehe prepotrebna požrtvovalnost. Kajti čim bolj jo boš vzljubil, tem več časa in dela boš pripravljen žrtvovati zanjo, tem bolj boš študiral važna vprašanja, tem bolj vestno zahajal k sestankom, tem bolj boš obziren do tovarišev istih vrst, tem bolj boš znal tudi nje pritegniti k delu. A ne samo nje. Ko bodo drugi videli ogenj navdušenja v tvojih očeh, ko boš govoril o delu za svoja načela, ko bodo drugi spoznavali tvoje žrtve zanje, tem bolj bodo spoštovali tebe, ker žrtve spoštuje vsakdo, tem bolj se bodo zblíževali s tvojimi načeli, ker bodo ob tebi začeli slutiti, da gre za lepo in veliko stvar. Velikim stvarjem pa hoče posvetiti sleherni svojo mladost, če le nosi še kaj ponosa v sebi.

Pri delu ohranjaj vedno zdravo vedrost! Potrebna je ne samo zate, ampak sleherni mladi duši. Kar je sončni žarek za rožo, to je vedrost, to je veselje za mladost. Umakni rožo objemom sončnega žarka in shirala ti bo. Vzemi mladosti radost in ubil si jo. Mi pa moramo kot sodelavci Kristusovi prinašati v sleherni dušo življenje, da bi ga imela obilo; zato naj nas vedrost nikdar ne zapusti. To je naša dolžnost. Saj sv. pismo samo govori, da je žalost greh. In psalmist oznanja: »Servite Domino in laetitia«. Saj je vendar Gospod naš in on je causa nostrae laetitiae. Zato so bili svetniki vesele duše. Pomisli na Frančiška Asiškega! Sv. Terezija govori: »Ničesar se bolj ne bojim, kot otožnosti svojih sester«. Sv. Avguštin nas uči: »Človeka, ki se poln vere poglobi v Boga, nujno prevzame blaga, zgovorna tišina, mir resnice.«

In kdo ima več pravice kot katoliški fant, da je vesel? Ali se poštenje ne družijo z veselo radostjo? In če smo si osvojili nekatera načela askeze in samopremagovanja, vemo, da je to samo šola naše moči, da s to šolo le dvigamo duha na prestol srca, da je to le uvod v pravo gospodstvo. Ali ne zajame človeka tudi ob največjih težavah blažena radost, če se zaveda: »Kljub vsem težavam bom zmagal.« Mi smo sodelavci Boga, saj biti bi morali; mi ustvarjamo s svojim delom kraljestvo božje na zemlji, saj morali bi ga. A Kristus pravi: »Peklenska vrata ga ne bodo premagala in jaz sem svet premagal.« Torej je zmaga naših načel zagotovljena. Pač ima ob teh mislih vzroka dovolj, da je vesel tudi oni katoliški fant, ki se bori s seboj in s težavami izven sebe, ker ve, da so vse te težave samo zato, da v njih preizkuša svoje mlade moči, da se v borbah mladosti pripravlja na boje in težave v bodočnosti, da so vse te težave pač samo zato, da jih premaga in tako dokazuje Bogu svojo zvestobo, bližnjemu pa nepremagljivost svojih načel! Veselje in upanje, to je prava atmosfera mladine. Kdor ruši njo, izgublja mladino. In prav je tako! Radost ustvarja in katoliška mladina mora ustvarjati, zato mora biti prežeta z radostjo, sicer ni katoliška.

Dragi fantje, končam. Sklenimo torej svoje vrste in pomnožimo jih! Bodimo pri vsem svojem delu ponosni, požrtvovalni, veseli, in ne bo je sile, ki bi se nam mogla uspešno ustavljati, ne bo težav, ki bi jih ne mogli premagati. In tako bomo s svojim delom gradili lepo močno mladost, svojemu ljudstvu pa ustvarjali prav tako lepo in močno bodočnost, ker bo ta bodočnost prežeta s krščanskim duhom, ki je duh vere, upanja in ljubezni, ki vse prenese, vse premaga, vse zblížuje in vodi k Bogu.

Konec.

strastno upirajo svoj pogled k nebesom, ki pretolčejo cele dneve v molitvi in ki še niso razumeli, da človek živi na zemlji in da je njegova naloga čisto zemeljska naloga.

Dr. Ley romantizira:

Veselite se življenja! To je geslo, ki nam ga daje škrančkova pesem in pesem penice in prepelice v rosnati svežosti jutra in pomladi. Zdaj je maj. Veseli glasovi odmevajo po vsej naravi, ki se svetli v mladem listju drevov in v razcvetelih grmih. Neizmerno božje stvarstvo je danes ena sama pesem, en sam smeh, smeh veselja in življenja. In ob tej uri si upa brezumen človek govoriti o dolini solza na tej zemlji, o večnem grehu, o škripanju z zobmi, o po-

trebi zadoščevanja in pokore, o potrebi milosti in odrešenja...

Naj gre za inkvizicijo in srednjeveške grmade, ali pa za boljševiško strašilo, načelo je isto: ti ljudje zaničujejo življenje. Za nas pa veljaj: Veselite se življenja!

Pastor Krause v berlinski športni palači:

»Mi zavračamo križ!«

Besedi so sledila dejanja. Z vzklikom: »Križ ubija veselje,« so podirali in odstranjevali križe s cestnih križišč.

Tako mislijo nemški pogani, malikovalci germanske rase in krvi. Kakšno pa je tvoje mnenje, slovenski katoliški fant? Piši nam o tem!

Fanta s farme

Povest iz zapuščenega kota Vaccaria

(Dalje.)

Silva in Castro sta poročala o sličnih grozovitostih tistih let in dodala, da so Bugri s tem, ko so se ponujali za mirno, poljsko delo, pričakovali le ugodnega trenutka za rop in umor.

Nekdo je, strahotno preklinjajoč, pogreval staro zgodbo, kako je lansko poletje odšlo sedem drznih hlapcev z njegovim sosedom Carvalhom nad rdečkarje, da bi poiskali njihovo taborišče in jih kaznovali za požige. Nobeden se ni vrnil in tudi slišali niso nič več o njih.

Vsi so bili bolj in bolj divji, bolj in bolj sovražstva polni. Že so zahtevali žganja iz sladkornega trsja, že so popili neznanke množine pijače, ki je tu in tam že učinkovala. Začeli so se pričkati, glasno in huje prerokati. Vendar so se vsi ti majhni prepirčki, ki jih je bilo na zborovanjih vedno dovolj, spet mirno pobotali.

Prav zato, ker se je Roberto spočetka branil, da bi pil močno pijačo, so tako dolgo silili vanj, da je le pil, sicer malo, vendar toliko, da je postal zgovoren. Pripovedoval je o svoji zadnji dogodivščini z Bugri. In ko je govoril, se je spet zbudila v njem divjost in želja po maščevanju in to mu je zamorilo v njegovem srcu sleherno dobro nagnjenje. Stari in mladi so napeli vse sile, da bi z zbadljivimi besedami in s strupenim roganjem razvneli v njem besno sovražstvo.

Le da o Cunhovich ni spregovoril. Te edine svete skrivnosti svoje prebujajoče se duše se ni dotaknil, tudi tedaj ne, ko se ni mogel več obvladati.

Najhuje je tiščal vanj mladi Ortigao. Da bi ga čim bolj razljutil, se je najprej delal, kakor da zagovarja »uboge rdečce« napram lovcu na Indijance. Le prenašlo je dosegel Ribeirov smrtni sovražnik svoj smoter.

Barbalhova farma se je spremenila v pravo pravcato norišnico. Bolj in bolj je rastle grozeče besedičenje med nimi, ki si sicer niso bili nikdar dobri. Tisti, ki so bili bolj razsodni, so že večkrat pripomnili, da se vendar ne sme zgoditi, da bi kdo ondi obležal. Da sta bila zadnjič tista dva kar zadosti!

Lisboa je slednjič prisilil zborovalce, da so utihnili. Prosil je lovca na Indijance, naj predloži kak načrt in naj prevzame on, ki je v teh zadevah najbolj izvežban, tudi vodstvo.

Tudi Ribeiro je bil ves razgret od preprirov. Zatorej so Lisboaeve besede tako pomirjevalno vplivale nanj kot be-

sede čarobne vsebine. Saj je bil že dolgo čakal, kdaj ga bodo slednjič naravnost prosili in mu tudi priznali, da ničesar ne zmorejo brez njega. Pa se je kmalu zavedel in je zavpil:

»Senjori! Pri naši zadevi je najvažnejše in najnevarnejše to, da moramo poiskati šotorišče rdečkarjev.«

»Tako je! To smo tudi mi vedeli!« je zakrutil vmes mlad fant, ki je pil precej čez mero.

Ne da bi se dal zmotiti, je lovec na Indijance ošinil nagajivca z zaničljivim pogledom in nadaljeval: »Za širokoustneže je že to zadosti, da pripoznajo, kaj je težko. Tak pa, ki je mož, se kljubovalno zoperstavi oviram in preden se jih zboji, jih že premaga. Na kratko povedano: že nekaj dni mi je znano, kje bi dobili to rdečo zalego.«

Začudeni vzkliki so prekinili govornika.

»Pa šele zdaj poveste kaj takega!« — »To ti je tič, tale Ribeiro!« — »Živijo, Ribeiro!« —

»Tam na vzhodu, dve uri hodá za farmo da Cunhe, sem obredel višavje do tjakaj, kjer se žuboreča reka prerine skozi gozd. Ondi je kraj, kjer voda nenadoma plane sto čevljev globoko in ti zazija brezdno, ki se polagoma širi in čez kake pol do poldruge ure počasi izgine v pragozdu. Rad bi bil prišel čez reko, pa ni bilo mogoče. Medtem ko sem iskal kako prilično plitvino, sem zagledal na tleh nekaj svetlega. Bil je kratak, malce rjast nož, v katerega je bilo zajedeno ime Carvalho.«

»Carvalho?« Vse navzočne je pretreslo in razburilo. »Carvalho! Kaj je s svojimi ljudmi prišel do tjakaj? Saj so se vendar odpravili proti severu, v notranjščino gozda, da bi poiskali rdečkarje!«

»Pa jih ni bilo ondi!« je pojasnil Ribeiro odločno. »Na nožu se je poznalo, da je le malo prestal zunaj, torej ni mogel dolgo ondi ležati. O Carvalhu pa že leto dni ni nikakih vesti. Takoj mi je bilo jasno, da ga je še nedavno izgubil kak Indijanec. Saj Bugri nimajo žepov. Preiskal sem vso tisto krajino, poizkušal sem tudi, da bi prišel v brezdno, a nisem mogel. Vendar sem tam z vrha odkril vse, kar sem hotel zvedeti. Na drugi strani reke padajo pečine strmo in navpično v reko, ki je ondi kakih 40 metrov široka. A to ti je pravi pravcati pekel! Nemogoče je priti tja. Na tej strani je obronek porasel. Morda bi se dalo tu podnevi splezati dol..., vendar ne tako, da te ne bi divjaki zagledali in postrelili. Zakaj prav globoko zdolaj v široki grapi sem videl za redkejšimi drevesi, kako se je dvigal dim. Ondi je taborišče rdečkarjev.«

Tabor je brez dvoma velik. Naštel sem do dvanaest raznih znakov za ognjišča. Vsekakor si mislijo Indijanci, da so ondi čisto na varnem. Nobene straže nisem mogel odkriti. Naenkrat pa sem videl in slišal del male rdeče zalege, kako se je spodaj pod menoj prav razposajeno in hrupno lovila in preganjala. Bil je skrajni čas, da sem jo popihal; pojavili so se mladi rdečkarji. Toliko sem pa le še mogel videti, da je mogoče neovirano priti tjakaj na južni strani, s strani vzdolž reke. Zadaž za redkejšim drevjem, ki obdaja tabor, mora biti niz-

ko grmičevje. Ondi ni bilo nobenih vrhov visokih dreves. Tam sem tudi videl, kako je brezskrbno prihajalo krdele rdečih falotov in se bližalo taborišču.«

Neslišna tišina in na vso moč napaeta pozornost sta premagali celo žganje, čigar srborite posledice pač zmeraj onemogočijo kako pametno posvetovanje.

»Ribeiro, od hudiča ste!« mu je zaklical Barros preko mize. Govoril je za vse druge. Saj ni bil nihče strahopetec, vendar jih je prešinilo strahotno spoštovanje spričo drznega dedca. Sam — pa med rdečkarje! Pa prav do njih tabora! Pa da jim je ušel! — Kaj takega pač ne zmore nihče drugi ko Ribeiro!

»Pa bomo te pse ondi tudi lahko zgrabili?« je sunkoma izustil Lisboa, ki se je kar tresel od razburjenja in pričakovanja.

»Da, Lisboa,« se je Ribeiro okrenil k njemu; »ni kraja, ki bi se mi zdel primernejši za to ko tista grapa. Pri bellem dnevu seveda ne smemo tvegati kaj takega. A čim bomo tem rdečim fantalinom zapahnili vhod v grapo, nam ponoči ne bo mogel nihče uiti. V temi tudi Indijanci ne zmorejo teh pečin. Ponoči jih moramo napasti; ničesar ne bodo slutili. Ubežati nam ne sme niti eden!«

»Pa kdaj... kdaj bomo imeli pripravno noč, da jih iznenadimo?« je priganjal spet Lisboa.

»Zdaj so jasne noči. Še nocoj bi mogli tjakaj. Vendar vam jaz takole svetujem. Jutri, zarana, ko se bo začelo komaj daniti, bom prekoračil reko. Tam, kjer reka preseka pampo, je precej prehodov. S strmine nasprotne stene se bom po mili volji razgledoval po taborišču in vsej okolici. Sam pojdem in jutri zvečer vam bom vse sporočil. Po jutrišnjem bomo pa udrihnili!«

Tedaj so z mnogimi vprašanji kar planili nanj. Radi bi zvedeli za tisočere potankosti, na katere pa Ribeiro le ni mogel odgovarjati. Potolažil jih je, da jim jutri ustreže. — Bolj in bolj so se nalivali z žganjem, hrumenje je bilo glasnejše, zmeraj bolj razposajeno, zmeraj bolj divje in noro.

Medtem ko je oče govoril in so mu sproti sleherno besedo požirale poželjive oči navzočnih, je imel Roberto čisto drugačne misli. Prijemalo ga je nekaj kakor kesanje, kakor brezmejen stud. Slednjič ni mogel nič več obstati v zatohlem prostoru. Ven je šel, zajahal svojega konja in zdrevil proti preriji.

»Naša Zvezda«

Izdaja jo Škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo p. V. M. Vrtovec S. J. Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane: celoletno 1936/37 za oba dela 30.— Din, celoletno 1936/37 za en del 15.— Din, posamezna (ločena) številka po znižani ceni za dijake — 50 Din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavlajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Tisk. Jugosl. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).